

Sygn. akt IV KK 222/18

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **R.N.**

oskarżonego z art. 279 § 1 kk i inne
po rozpoznaniu w dniu 25 lipca 2018 r.,
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w K.
z dnia 17 stycznia 2018 r., sygn. akt II Ka [...] /17
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K.
z dnia 31 października 2017 r., sygn. akt II K [...] /17

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. M.H. - Kancelaria Adwokacka w K. - kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote 80/100), w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji,**
- 3. zwolnić oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja obrońcy skazanego jest oczywiście bezzasadna.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzuty związane z naruszeniem prawa procesowego, których miałyby dopuścić się Sąd Okręgowy w K., gdy w istocie jest ona skierowana przeciwko ustaleniom faktycznym dokonany przez Sąd I instancji oraz współmierności kary. Kasacja została zatem wywiedziona wbrew

treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia jedynie od wyroków sądów odwoławczych oraz art. 523 § 1 k.p.k., który nie dopuszcza skarżenia w tym postępowaniu ustaleń faktycznych oraz wymiaru kary.

Nadto wskazać trzeba, że podniesione w kasacji zarzuty wprost stanowią powielenie zarzutów apelacyjnych, a także przywołanej na ich poparcie argumentacji. Jednocześnie skarżący nie podaje w sposób konkretny na czym polegają wady uzasadnienia Sądu Odwoławczego poprzestając na powtórzeniu prezentowania własnego stanowiska w sprawie. Co zaś najistotniejsze, nie wskazuje, by którykolwiek z zarzutów apelacyjnych nie został rozpoznany lub omówiony w uzasadnieniu Sądu II instancji (brak zarzutów naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. lub 457 § 3 k.p.k.).

Przechodząc zatem do oceny poszczególnych zarzutów stwierdzić należy, że zarzut obrazy art. 7 k.p.k. adresowany do orzeczenia sądu odwoławczego nie znajduje jakiegokolwiek uzasadnienia w realiach niniejszej sprawy albowiem Sąd ten nie prowadził samodzielnego postępowania dowodowego, a zatem nie mógł obrazić wskazanego wyżej przepisu.

Zawarte w uzasadnieniu kasacji wywody stanowią dosłowne powtórzenie uzasadnienia apelacji i kwestionują poczynione w sprawie ustalenia faktyczne oraz ocenę poszczególnych źródeł dowodowych w tym zeznań świadka P.P.

W istocie już na tej konkluzji Sąd Najwyższy mógłby zakończyć swoje rozważania, a to z uwagi na fakt, że jego rolą nie jest dublowanie kontroli odwoławczej, a tym samym odnoszenie się do zarzutów skierowanych przeciwko rozstrzygnięciu sądu pierwszej instancji. Niemniej należy stwierdzić, że z uzasadnienia wyroku Sądu II instancji wynika jasno, że rozważał wszystkie zarzuty podniesione w apelacji, w tym kwestię wiarygodności zeznań świadków P.P. oraz P.N. i odniósł się do nich na stronie 5 i 6 uzasadnienia. Wywody zawarte w części motywacyjnej wyroku Sądu ad quem pozwalają na stwierdzenie, że kontrola odwoławcza została przeprowadzona prawidłowo. Wprawdzie Sąd Okręgowy nie uczynił tego w sposób zbyt obszerny, nie mniej jednak, treść sporządzonego uzasadnienia wyroku, umożliwia zapoznanie się z argumentami,

jakimi kierował się ten Sąd utrzymując zaskarżone orzeczenie w mocy, a zwięzłość wywodów koresponduje z lakonicznością wniesionego środka zaskarżenia.

Nie mogło również dojść w niniejszej sprawie, jak podnosi obrońca skazanego, do obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Pomijając kwestię, że stawiany zarzut – co wynika z jego uzasadnienia – sprowadza się w swej istocie do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, a więc jest niedopuszczalny w postępowaniu kasacyjnym, to przepis ten zawsze dotyczy wątpliwości, które ma i nie jest w stanie rozstrzygnąć sąd rozpoznający sprawę, nie zaś wątpliwości którejś ze stron co do prawidłowości rozstrzygnięcia tego sądu.

Oczekiwanego skutku nie mogło też przynieść podniesienie zarzutu naruszenia art. 53 § 1 k.k., gdyż zarzut dotyczący wymierzenia kary nieodpowiadającej dyrektywom sądowego wymiaru kary, jest zarzutem odnoszącym się do uchybień z art. 438 pkt 4 k.p.k. – współmierności wymierzonej kary, a zatem należało go ocenić jako niedopuszczalny (art. 523 § 1 in fine k.p.k.).

Na marginesie można tylko dodać, że Sąd Odwoławczy odniósł się na stronie 7 uzasadnienia do kwestii rzekomego naruszenia art. 53 k.k.

Poza zakresem rozpoznania Sądu Najwyższego pozostaje natomiast zarzut z pkt 3 kasacji, w którym wprost wskazano na rażącą niewspółmierność kary pozbawienia wolności, skoro w nadzwyczajnym środku zaskarżenia, jakim jest kasacja, nie można podnosić takiego rodzaju zarzutu.

W tym stanie rzeczy, Sąd Najwyższy uznał zarzuty skarżącego za bezzasadne w stopniu oczywistym i w konsekwencji orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia, przy czym skazanego, uwzględniając jego sytuację materialną, zwolniono od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego.

ał